

overhovedet vilde foreslaa. Der er i Virkeligheden kun fremkommet en eneste, man kan sige officiel Beretning eller Erklæring i denne Sag; den er fra Anstaltens ledende Arkitekt. Straks efter at Sagen om en ekstra Bevilling af 150,000 Kr., som altsaa nu viser sig at være alt for lidt, havde været for i Fjor, fremkom der en Erklæring fra den Mand, der leder hele Foretagendet, Professor Klein, i Berlingske Tidende for 29de Marts forrige Aar. I denne Erklæring udtaler Arkitekten først, at hvad der er passeret med dette Byggeforetagende, er „et Sammenstød af uheldige Omstændigheder, som jeg forhaabentlig om kort Tid vil faa Lejlighed til at paavise med Tal“. Den Gang lovedes der altsaa fra Bygmesterens Side, at sammenstødende uheldige Omstændigheder, som kavde bevirket Overskridelsen, skulde blive — og forhaabentlig om kort Tid — offentlig paaviste og dokumenterede med Tal. Nu kunde det jo være, at Kultusministeriet saa har tænkt: lad os afvente denne lovede Dokumentation af Grundene til Overskridelsen, før vi selv foranstalte en Undersøgelse. Man har imidlertid aldrig senere set noget som helst til det her lovede. Der er siden gaaet en 10 Maaneder eller saa, men det, der højtideligt blev lovet og endda „forhaabentlig om kort Tid“, er stadig udeblevet. Jeg ytrede, at Kultusministeriet maaske af denne Del af Arkitektens Erklæring kunde have følt sig foranlediget til foreløbig at udsætte de Foranstaltninger, som der ellers var al Anledning for Ministeriet til hurtig at træffe for at faa den hele Sag oplyst. Men denne Undskyldning maatte imidlertid forsvinde, naar man læste Resten af Arkitektens Erklæring. Denne gik nemlig ikke blot ud paa, at der under Arbejdet har været et Sammenstød af uheldige Omstændigheder, men yderligere, at Arbejdet er blevet paabegyndt alene som Følge af „en Fejltagelse“. Det hedder i Erklæringen, at naar Professor Keller „med Kniven paa Struben“ var gaaet ind paa at modtage Loven, var det begrundet paa en Fejltagelse, der alene havde sin Grund deri, at han ikke havde faaet Tid til at konferere med Arkitekten. Det er ret ejendommeligt her at høre, at det var „med Kniven paa Struben“, Bygherren, Anstaltens Direktion, gik ind paa at modtage Loven. Man har før hørt saa meget om forskelligt Pres og Tryk, der har været i denne Sag. Vi have hørt under anden Behandling af Tillægsbevillingsloven fra saavel den daværende Ordfører for Loven om

Bregningeanstalten som fra andre Medlemmer, hvorledes Udvalgets Medlemmer stadig havde følt sig under et Pres til at indgaa paa Loven og paa Kellers Forlangende om Anstaltens Opførelse i Bregninge. Det blev nævnt her i Salen, at de bleye truede med, at man i modsat Fald vilde slippe Idioterne ud. Hvem er det da, der har presset Udvalgets Medlemmer? Selvfølgelig maa det være den anden Part i Forhandlingen. Denne har været mellem Kultusministeren og Folketingets Udvalg; altsaa maa det være Kultusministeren, der har lagt Tryk paa Udvalget, for at faa det til at gaa ind paa Loven. Men nu hørte vi ved samme Lejlighed i Fjor, at ogsaa Kultusministeren var bleven presset. Den daværende Kultusminister, Biskop Sthyr, udtalte: „Det var den næstsidste Dag, vi forhandlede Sagen; og da var det min bestemte Mening ikke at tage mod Loven. Saa kom Professor Keller til mig og gjorde gældende over for mig, at jeg behøvede ikke at nære nogen Frygt“, og saa udvikler Biskop Sthyr videre, hvorledes Professor Keller nu følte sig overbevist om, at han kunde slaa sig igennem med de lovede 2000 Kr. pr. Plads, altsaa inden for 1,250,000 Kr., som det var Bevillingens bestemte Forudsætning ikke maatte overskrides. Den næstsidste Dag var Kultusministeren enig med sig selv om, at han slet ikke vilde tage mod Loven; men saa blev *han* presset. Derom udtaler han videre: „Han“ — altsaa Professor Keller — „bad mig derfor indtrængende om at tage mod Loven, idet han mindede mig om, hvad jeg i Forvejen vidste, at der var en af de Villæer, som de havde her i Byen, som de skulde fraflytte og da intet Sted kunde faa til de Børn, som vare der“. Der hører man igen noget om disse aandsvage, som man bliver nødt til at slippe løs. Altsaa, den næstsidste Dag var Kultusministeren enig med sig selv om, at han ikke vilde paabegynde Foretagendet under de givne Forudsætninger. Saa blev han indtrængende presset af Professor Keller, og gav efter. Og et Par Dage efter læser man saa i en Erklæring fra Arkitekten, at Professor Keller var presset, endogsaa med Kniven paa Struben, til at presse Kultusministeren, der lod Presset gaa videre til Udvalget — alt sammen blot en Fejltagelse fra Professor Kellers Side, foranlediget ved, at han ikke havde faaet Lejlighed til at konferere med den Mand, der skulde lede hele Byggeforetagendet, Professor Klein. Nu skulde man tro, at naar dette Foretagende var kommet i Stand alene ved en Fejltagelse, kunde